

какъ то ъж видиме ся образовала н. п. отъ , ъ станѣло *а*, ухрабрено, а съ прибавление то на указательнѣ тѣ първобытнѣ чѣстица *съ* (отъ коѣ е проишло *сѣй=сей*) станѣло подпълнено *а-съ*, *азъ*, или *іазъ* ублагозвучено, произведе ся е *іазыкъ*, кое има значение, ако можиме каза тѣй: *іазыкъ=оржде кое то изражява дѣла та на аса ми* т. е. на бытие то ми.

На *акъ* въ прилагателенъ видѣ, нѣ сѣштествитѣлно събиратѣлно значение имѣюшты рѣчы, на българскы *іазыкъ* имаме много, какъ то: *вѣрба*, *вѣрбакъ*, *дрѣвѣ*, *дрѣбакъ*, *дрѣвѣ*, *дрѣнакъ*, *камень*, *каменакъ*, и друг., тѣй исто и на *икъ*, какъ то: *сѣборѣ*, *сѣборнѣ* *сѣборникъ* и съкратено *сѣборникъ*, *сборникъ*; *звѣзда*, *звѣзднѣ*, *звѣздникъ* съкр. *звѣздникъ*; *грѣмѣ*, *грѣмнѣ* *грѣмникъ-грѣмникъ*; *пѣтъ*, *пѣтнѣ*, *пѣтникъ*, *пѣтникъ*; *мысль*, *мысльнѣ*, *мысльникъ*, съкр. *мысльникъ*; *жѣ*, *жѣнѣ*, *жѣникъ*, съкр. *жѣникъ* и друг.; по това исто свойство ся е проишвела и рѣчѣ тѣ *іазыкъ*: отъ *азъ* или *іазъ* става *іа-зыкъ* и значи буквально: събрание отъ *асове*, а съ други рѣчы: *оржде чрѣзъ кое чловѣкъ изражява сѣ живѣ гласъ или чрѣзъ нѣкаквы си чрѣты чрѣтай и ниши мысли тѣ сѣштества си, себе си, аза си*.

А зашто то много сѣштества *асове*, съвѣкупени ведно, съставѣтъ единъ народъ, за това рѣчѣ та *іазыкъ* въ чѣрковно то ни писание има и значение то *народъ*. — Хвалите Господа вси *іазыци*, т. е. вси народи.

Освѣнъ тыя значеня, што има рѣчѣ тѣ *іазыкъ*, и вѣштественно то оржде кое е въ уста чловѣка и животнихъ носи това исто имянование, *іазыкъ*, просто безъ по-далѣчнѣ мысль. А послѣ и всѣко друго нѣшто и въ недушевлены тѣ, ако има такова подобие, т. е. ако прилича на края *іазыка*, казва ся и то *іазыкъ* по обшто то свойство на сичкы тѣ *іазыцы*, да назовавѣтъ чловѣцы тѣ по подобие на тѣлѣсны тѣ си ждове и други множество вѣшты недушевлены, съ исты тѣ рѣчы, какъ то: *кракъ* *стола*, *рѣцѣ*, *главы*, *очи*, *уши* и проч. А това е едно отъ неборимы тѣ живы доказатѣлства чи чловѣкъ, положивъ себе си за първѣ точкѣ и назвавъ себе си *ъ=асъ*, исто олицетворилъ мысленно и сичкы тѣ други обкрѣжяюшты го сѣштества и вѣшты, и съставилъ *іазыка*, отдаваюшты всѣмъ *личность*, *брон* и проч. Съ други рѣчы да кажиме: сичко што можи да назове въ себе си и да отдаде на себе си чловѣкъ умно или вѣштественно, назовава го и отдава го и въ сичкы тѣ и на сичкы тѣ сѣштества и вѣшты кои подпадѣтъ на неговы тѣ чюства или чрѣзъ въображение то си ги намисла. Така е съставенъ чловѣчскы *іазыкъ* и по това само ся отличява чловѣкъ отъ животны тѣ.

Ныне въ прѣдговору си казахме чи нашето начяло и твърдо убѣждане е: *чи іазыка е сѣвермено поіавление сѣ чловѣчско то първо поіавление на свѣта*, а въ нашы българскы *іазыкъ* видѣхме чи Българина себе си, *бытие то си* назовава сѣ лично то мѣстоймяние *асъ*, кое е съставено и попълнено отъ